

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010406
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119010406.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 05.02.2020 v trestnej veci proti obžalovanému T. Y. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného T. Y. a jeho družky O.. W. Z. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/27/2019 zo dňa 12.11.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného T. Y..

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie družky obžalovaného O.. W. Z..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného T. Y. vinným z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 26.02.2019 v čase pred 14.27 hod. v Prešove po ulici Volgogradská viedol ako vodič v čase odobratia vodičského oprávnenia osobné motorové vozidlo zn. Audi A4, ev. č. A B., kde bol účastníkom udalosti v cestnej premávke, pričom, po tom ako bola na miesto udalosti privolaná hliadka Obvodného oddelenia PZ Prešov - Sever, táto po vykonaní prvotných opatrení a následnom stotožnení účastníkov udalostí v cestnej premávke zistila, že účastník udalosti T. Y. viedol vozidlo napriek tomu, že právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 0T/97/2016 zo dňa 06.06.2016, mu bol uložený zákaz činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 (troch) rokov, ktorý začal plynúť dňom právoplatnosti rozhodnutia, t. j. 08.06.2016 za vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholických nápojov, teda obvinený T. Y. svojím konaním porušil ust. § 4 ods. 1 písm. b), § 4 ods. 2 písm. a), b) Zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona pri zistení jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l) Tr. zákona a dvoch priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písm. h), m) Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní troch rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušil výrok o treste uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/41/2018 zo dňa 01.08.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu, obžalovaný odvolanie, ktoré smerovalo len proti výroku o treste. Uvedené odvolanie následne aj písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že napadnutý výrok považuje za nesprávny a uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu trestom neprimeraným. Súd podľa jeho presvedčenia pri rozhodovaní o treste neprihliadal dostatočne na ojedinelé špecifiká a okolnosti skutku, ktorý spáchal. Zákaz činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel, ktorý mu začal plynúť 08.06.2016, až do osudného dňa 26.02.2019, kedy došlo k spáchaniu stíhaného skutku, vzorne a svedomito dodržiaval. Uvedeného dňa, teda menej než tri a pol mesiaca pred uplynutím trestu zákazu činnosti viedol motorové vozidlo, pričom skutočne išlo o ojedinelú a výnimočnú situáciu, nakoľko si spolu s partnerkou v daný deň zakúpili nové auto a keďže už do predajne automobilov prišli autom jeho partnerky, z predajne boli nútení viesť dve vozidlá súčasne. Nepodarilo sa im zaňho zabezpečiť adekvátnu náhradu a tak bol pod tlakom odkázanosti nútený porušiť zákaz vedenia motorových vozidiel. Uvedomuje si, že toto jeho konanie bolo hlúpe a nesprávne, avšak kontext spáchania tohto trestného činu nemožno prehliadať. Po príchode príslušníkov policajného zboru sa k skutku dobrovoľne, bez kladenia akéhokoľvek odporu, vymýšľania rôznych fabulácií jednoducho priznal a policajtom poskytoval maximálnu možnú súčinnosť. Po otvorení hlavného pojednávania v súlade s ustanovením § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku vyhlásil, že je vinný a súd toto jeho vyhlásenie prijal. Následne bolo súdu oznámené, že právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/41/2018 zo dňa 01.08.2019 mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov a vzhľadom k tomu navrhoval súdu, aby pri ukladaní trestu v súlade s ustanovením § 44 Tr. zákona upustil od uloženia súhrnného trestu. Okresný súd tomuto jeho návrhu nevyhovел a svojim rozsudkom mu uložil súhrnný trest v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne. Súhrnný trest mu okresný súd ukladal správne, v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 Tr. zákona. Spáchanie viacerých skutkov bolo dôvodom zmeny zásad ukladania trestu, pri ukladaní trestu však súd okolnosť, že došlo k spáchaniu viacerých trestných činov, nesprávne použil znova, tentokrát ako prirážajúcu okolnosť. Vzhľadom k tomu, že v dôsledku toho nesprávne prevyšovali prirážajúce okolnosti, upravil súd trestnú sadzbu a zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a ukladal mu súhrnný trest v rozmedzí od 8 mesiacov do 2 rokov. Tento postup však nie je správny, nakoľko okolnosť, že spáchal viaceré trestné činy bola pri rozhodovaní o treste aplikovaná duplicitne, jednak pri ukladaní súhrnného trestu a jednak pri klasifikovaní tejto skutočnosti ako prirážajúcej okolnosti. V dôsledku toho bolo nesprávne určené rozmedzie trestnej sadzby a súd mal určiť trestnú sadzbu v rozmedzí 0 až 2 roky, nakoľko v danom prípade neprevyšovali prirážajúce okolnosti a pri existencii jednej poľahčujúcej okolnosti mal súd uložiť miernejší trest ako trestným rozkazom. Podľa jeho názoru, ak by súd správne určil rozmedzie trestnej sadzby, tak by skôr uložený trest v rozsahu 6 mesiacov bol trestom postačujúcim aj v prípade prejednávaneho skutku a mal tak upustiť od uloženia súhrnného trestu. Uložený trest, je podľa jeho názoru, v rozpore aj s ustanovením § 34 ods. 3 Tr. zákona. Podľa jeho názoru, súd nedostatočne prihliadal na povahu a závažnosť prečinu, ktorý spáchal, na jeho postoj k spáchanému skutku a aj následnému odstraňovaniu následkov tohto činu, pričom neprihliadal na to, že trest má postihovať výlučne jeho osobu ako páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Uložený trest má jednoznačne väčší vplyv na jeho rodinu a hlavne na maloletú dcéru. Akýkoľvek nepodmienečný trest odňatia slobody bude mať pre ňu mimoriadne ťažké následky. So svojou 8 ročnou dcérou má výnimočne vrúcny vzťah, od marca 2019 žije s ňou a priateľkou, podieľa sa na jej výchove rovnako ako jej matka, každú voľnú chvíľu s nimi trávi spolu. Jeho návrat do spoločnej domácnosti vníma dcéra veľmi pozitívne, je zvyknutá na jeho každodennú prítomnosť a trávenie chvíľ bez jej otca by bolo pre ňu traumatizujúce. Rešpektuje určený druh trestu, nemôže sa však stotožniť s trvaním tohto trestu, nakoľko každý jeden deň bez jeho dcéry je pre ňu, a určite aj pre ňu, mimoriadne ťažkým. Zároveň chce poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016, pričom má za to, že v prejednávanej veci sú uňho splnené všetky dotknuté podmienky pre mimoriadne zníženie trestu analogickým použitím ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona, keďže vyhlásil na hlavnom pojednávaní, že je vinný a súd toto jeho vyhlásenie prijal. Už vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku na zabezpečenie ochrany spoločnosti a splnenie výchovnej funkcie trestu postačuje preto aj trest kratšieho trvania tak, ako ho už uložil Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 5T/41/2018. Ďalej považuje za potrebné uviesť, že generalizovanie ukladania trestov bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu spôsobom, že ak páchatel spácha trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla zákonite mu bude uložený trest zákazu činnosti, je v rozpore s ideou spravodlivosti trestného konania a takýto názor je nutné označiť za prílišné formalizovanie práva a popieranie zásad trestného konania platných v demokratickej spoločnosti. Vydanie odsudzujúceho rozsudku s uznaním jeho viny so záznamom vo výpise a odpise registra trestov a uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov je v jeho prípade, podľa jeho názoru, trestom primeraným. V tomto

smere potom argumentuje aj názorom Ústavného súdu SR vo vzťahu k požiadavke rešpektovania primeranosti trestu. Vzhľadom na to, že súd pri rozhodovaní o výmere trestu, podľa jeho názoru, nesprávne určil existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) a nedostatočne sa zaoberal osobitosťami spáchaného skutku významnými aj pre eventuálne mimoriadne zníženie trestu, pričom vo svojom rozhodnutí sa s tým argumentačne žiadnym spôsobom nevysporiadal, navrhol, aby krajský súd zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol tak, že upustí od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na skôr uložený trest rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/41/2018 v trvaní 6 mesiacov.

Podanie, ktoré svojím obsahom zodpovedá odvolaniu proti výroku o treste podala dňa 06.12.2019 aj družka obžalovaného O.. W. Z.. Tá uvedeným podaním tak isto žiada o upustenie od uloženého trestu, pričom poukazuje na to, že obžalovaný od prepustenia z výkonu trestu dňa 13.01.2019 poctivo pracuje, prestal piť alkoholické nápoje a fajčiť, pravidelne platí výživné na dcéru, vo vzťahu k plateniu ktorého mal v minulosti problém, žije usporiadaným životom, stará sa o dcérku, venuje sa jej, má s ňou nadštandardné vzťahy a aj ona si k nemu vytvorila veľmi pekný vzťah a pobyt otca vo výkone trestu by znášala veľmi ťažko. Poukazuje aj na aktivity, ktorým sa obžalovaný venoval, ako aj pôsobenie, ktoré na neho má jeho sestra M. Y., pričom niektoré tvrdenia, v podaní uvedené, podložila aj listinami.

K odvolaniu družky obžalovaného považuje krajský súd za potrebné uviesť, že v zmysle zákona je nepochybne osobou oprávnenou podať odvolanie v prospech obžalovaného. Vyplýva to z ustanovenia § 308 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého v prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Lehotu, v ktorej tieto osoby môžu účinne odvolanie podať, upravuje ustanovenie § 309 ods. 4 Tr. poriadku, podľa ktorého osobám uvedeným v § 308 ods. 2 okrem prokurátora sa končí lehota tým istým dňom ako obžalovanému.

Podľa § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V danom prípade bol rozsudok vyhlásený v prítomnosti obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 12.11.2019. Od uvedeného dňa teda začala obžalovanému plynúť 15 dňová lehota na podanie odvolania, takže tá sa skončila dňom 27.11.2019. Uvedeným dňom v zmysle ustanovenia § 309 ods. 4 Tr. poriadku sa lehota na podanie odvolania skončila aj pre družku obžalovaného.

Z uvedeného teda vyplýva, že odvolanie, ktoré O.. W. Z. podala dňa 06.12.2019 je odvolaním, ktoré bolo podané po zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť, alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Keďže O.. W. Z. ako družka obžalovaného podala odvolanie oneskorene, nemohol krajský súd z jej podnetu v žiadnom prípade preskúmavať napadnutý rozsudok, ale jej odvolanie musel v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zamietnuť.

Napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste však krajský súd preskúmaval na podklade odvolania samotného obžalovaného a to v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa

§ 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je možné považovať za dôvodné.

Len pre úplnosť krajský súd v tejto veci uvádza, že vo vzťahu k výroku o vine nebolo v danom prípade vykonávané dokazovanie ani v konaní pred súdom prvého stupňa, keďže obžalovaný po tom, čo bol poučený o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 Tr. poriadku vyhlásil, že je vinným a potom, čo kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. poriadku, prvostupňový súd jeho vyhlásenie podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania skutku nevykoná a budú vykonané len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Dôkazy, ktoré v tomto smere prvostupňový súd vykonal sú zrejmé z obsahu zápisníc o hlavných pojednaniach a okresný súd ich uviedol aj v odôvodnení napadnutého rozsudku v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol nielen to, ktoré dôkazy vykonal, ale aj ako ich vo vzťahu k napadnutému výroku, teda výroku o treste vyhodnotil, na ktoré skutočnosti pri rozhodovaní o treste prihliadal a vzhľadom na ktoré dospel k záveru, že účel trestu bude v danom prípade splnený takými druhmi trestu a v takej výmere, ako ich obžalovanému uložil.

Na rozdiel od námietok prezentovaných v dôvodoch odvolania, podľa názoru krajského súdu, prvostupňový súd v posudzovanej veci rozhodol správne, pričom zohľadnil všetky podstatné a rozhodujúce kritériá, ktoré sú významné pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu.

Vo vzťahu k samotnému výroku je mu snáď potrebné vytknúť len to, že v ňom neuviedol, podľa ktorého z ustanovení uvedených v § 41 Tr. zákona súhrnný trest ukladal.

Potreba ukladania súhrnného trestu v danom prípade je nepochybná, čo napokon nenamieta ani odvolateľ vo svojich odvolacích námietkach. Okresný súd totiž obžalovaného v danom prípade odsudzoval pre skutok, ktorý obžalovaný spáchal skôr, než bol v inej jeho veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin.

V prejednávanej veci sa skutku dopustil dňa 26.02.2019, pričom rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/41/2018 zo dňa 01.08.2019 právoplatným 12.11.2019, bol uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Správnym bol teda postup súdu prvého stupňa, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Zásady pre uloženie úhrnného trestu sú uvedené v ustanovení § 41 ods. 1 a ods. 2 Tr. zákona.

V danom prípade prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa zásady uvedenej v § 41 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, takže podľa názoru krajského súdu, malo byť vo výroku napadnutého rozsudku popri ustanovení § 42 ods. 1 Tr. zákona uvedené aj ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zákona. Na uvedený nedostatok krajský súd len poukazuje a nepovažuje ho za tak výrazný, aby bolo nutné výrok o treste meniť.

V súvislosti s tým považuje krajský súd za potrebné reagovať aj na námietku uvedenú v odvolaní, podľa ktorej okresný súd nepostupoval správne, ak obžalovanému pričítal príťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h) Tr. zákona, teda okolnosť, že spáchal viac trestných činov, vzhľadom na to, že podľa názoru odvolateľa, došlo v danom prípade k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti.

S uvedeným názorom odvolateľa sa krajský súd nestotožňuje. Je síce pravdou, že bol ukladaný trest za dva trestné činy, tento však nebol ukladaný v zmysle zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zákona (ide o prípad, keď súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých je aspoň jeden zločinom spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami a v dôsledku toho sa zvyšuje horná hranica odňatia slobody trestného činu najprísnejšie trestného o jednu tretinu) takže okolnosť, že spáchal viac trestných činov, nebola v danom prípade použitá ako okolnosť podmieňujúca

použitie vyššej trestnej sadzby, ale len ako okolnosť priťažujúca v zmysle § 37 písm. h) Tr. zákona, čiže v žiadnom prípade v posudzovanej veci nedošlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti. Ako priťažujúcu okolnosť okresný súd správne obžalovanému pričítal aj priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený a súhlasí je potrebné aj s priznaním poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l) Tr. zákona, teda že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

V dôsledku toho tu skutočne nastala prevaha pomeru priťažujúcich okolností, takže okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností zvyšuje sa dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Prísnejšie trestným zo zbiehajúcich sa trestných činov v danom prípade, za ktoré sa ukladá trest odňatia slobody, teda prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 a prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, je trestný čin podvodu, u ktorého stanovuje Trestný zákon vo svojej osobitnej časti sadzbu až na dva roky. Zvýšenie trestnej sadzby v danom prípade sa riadi ustanovením § 38 ods. 8 Tr. zákona, podľa ktorého sa zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby alebo zníženie hornej hranice trestnej sadzby vykoná v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom základom pre zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby je v danom prípade dva roky, jedna tretina z uvedeného rozdielu predstavuje 8 mesiacov, čiže v danom prípade postupoval prvostupňový súd správne, ak pri ukladaní trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby vo výmere 8 mesiacov až 2 roky.

Krajský súd sa nemôže stotožniť s odvolacími námietkami ani v tom smere, že prvostupňový súd v posudzovanom prípade dostatočným spôsobom nezohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a osobu obžalovaného i jeho pomery.

Vo vzťahu k samotnej osobe obžalovaného je potrebné poukázať skutočne v prvom rade na jeho doterajší spôsob života a početnosť porušení zákona, ktorých sa v minulosti dopustil a pre ktoré bol súdený. Svedčí o tom nepochybne odpis registra trestov, aj pripojené spisy, ktoré si krajský súd vyžiadal, a z ktorých je zrejmé, že obžalovaný bol doposiaľ súdený celkom 15 krát pre rôznu trestnú činnosť, z toho 3 krát v rokoch 2007, 2009 a 2010 aj pre trestné činy rovnakého charakteru ako v danom prípade, teda trestné činy marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, pričom práve v roku 2010 bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. OT/83/2010 zo dňa 22.11.2010 odsúdený pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona a bol mu ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, z výkonu ktorého bol dňa 09.08.2011 podmienene prepustený, ako aj trest zákazu činnosti riadiť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 4 rokov. Z odsúdení po uvedenom dátume je potrebné uviesť, že trestným rozkazom Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 3T/17/2013 zo dňa 28.02.2013 bol uznaný vinným pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmienenečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov (v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia sa v tomto prípade osvedčil). Rovnako tak sa osvedčil aj v skúšobnej dobe, ktorá mu bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 1T/8/2012 zo dňa 14.11.2013, ktorým bol uznaný vinným pre trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona a bol mu ukladaný súhrnný trest odňatia slobody (za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 4T/32/2008 zo dňa 29.05.2008) v trvaní 2 rokov s podmienenečným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 3 rokov.

Trestným rozkazom Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 5T/162/2015 zo dňa 08.02.2016 bol uznaný vinným tak isto pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b), c) Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý vykonával v dobe od 13.01.2017 od 13.01.2019.

Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/97/2016 zo dňa 06.06.2016 bol uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a uložený mu bol peňažný trest vo výmere 700,- Eur so stanovením náhradného trestu v trvaní 4 mesiacov (z obsahu spisu nie je zrejmé, že by bol uvedený peňažný trest obžalovaný doposiaľ zaplatil), ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkých druhov v trvaní troch rokov. Trestným rozkazom toho istého súdu sp. zn.

41T/50/2016 zo dňa 07.09.2016 bol uznaný vinným z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zákona a od uloženia súhrnného trestu bolo vzhľadom na trest uložený mu trestným rozkazom sp. zn. 5T/162/2015 zo dňa 08.02.2016 upustené. Posledným odsúdením je odsúdenie, ktoré už bolo vyššie rozobraté, teda odsúdenie Okresným súdom Prešov rozsudkom sp. zn. 5T/41/2018 zo dňa 01.08.2019.

Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaný sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti a na jeho prevýchovu evidentne nemajú vplyv ukladané tresty ani v podobe trestov nespojených s výkonom trestu odňatia slobody, ani samotný výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, ba dokonca ani to, že z výkonu trestu odňatia slobody práve pre rovnaký trestný čin už bol v minulosti aj podmiennečne prepustený.

Pokiaľ odvolateľ namietá, že neboli dostatočne zohľadnené samotné okolnosti prípadu, teda ojedinelosť a výnimočnosť situácie, v ktorej obžalovaný porušil uložený trest zákazu činnosti, k tomu považuje krajský súd za potrebné uviesť, že nič z tam tvrdených okolností nie je možné hodnotiť ako okolnosť svedčiacu v prospech obžalovaného. Obžalovaný si bol predsa vedomý, že má uložený trest zákazu činnosti, takže pokiaľ spolu s partnerkou išli v ten deň zakúpiť nové motorové vozidlo, bolo zrejmé, že s uvedeným vozidlom bude potrebné z predajne odísť, takže mal možnosť buď do predajne prísť iným spôsobom než vozidlom partnerky alebo si dopredu zabezpečiť vodiča, ktorý by novo zakúpené vozidlo odviezol. V žiadnom prípade nemožno toto jeho konanie posudzovať ako konanie pod tlakom odkázanosti tak, ako to v dôvodoch odvolania tvrdí.

Naviac k jeho tvrdeniu, že až do osudného dňa, kedy došlo k spáchaniu skutku, vzorne a svedomito dodržiaval trest zákazu činnosti, ktorý mu začal plynúť 08.06.2016 a trestného činu sa dopustil len tri a pol mesiaca pred uplynutím trestu zákazu činnosti, považuje krajský súd za potrebné uviesť, že toto rozhodne nie je pravda. Obžalovanému bol totiž uložený trest zákazu činnosti vyššie spomínaným trestným rozkazom zo dňa 06.06.2016, ktorý sa stal právoplatným v ten istý deň, čiže pokiaľ by sa brala do úvahy len doba uloženého trestu zákazu činnosti v trvaní troch rokov, znamenalo by to, že trest zákazu činnosti by mu plynul do 06.06.2019. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na ustanovenie § 61 ods. 8 Tr. zákona, podľa ktorého do doby výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a doba výkonu väzby. V uvedenom období, počas ktorého mal plynúť trest zákazu činnosti, bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody od 13.01.2017 do 13.01.2019 a po uvedenú dobu mu teda trest zákazu činnosti neplynul, čiže ho nemohol, ako to v dôvodoch odvolania uvádza, ani vzorne a svedomito dodržiavať.

Naopak, zvýrazniť je potrebné skutočnosť, že skutku sa dopustil len prakticky jeden a pol mesiaca po vykonaní predošlého trestu odňatia slobody.

Za takejto situácie trest odňatia slobody ako trest súhrnný v minimálne možnej výmere, aj pri zohľadnení vyhlásenia obžalovaného o vine, jeho priznania, postoja k spáchanej trestnej činnosti, je možné považovať za trest, ktorý je trestom skôr miernym, než prísny. Je nepochybné, že trest má v prvom rade postihovať páchatel'a a má mať čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. To, že výkon trestu bude nepochybne do určitej miery vždy postihovať aj rodinu páchatel'a a jemu blízke osoby, samozrejme nie je možné vylúčiť. V tejto súvislosti však krajský súd považuje za potrebné podotknúť, že obžalovaný sa o to sám svojim konaním, teda spáchaním úmyselného trestného činu pričínil, pričom vzhľadom na svoju trestnú minulosť, aj početné predchádzajúce odsúdenia musel predpokladať, že v dôsledku spáchaného trestného činu hrozba uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody bezosporu vyvstáva.

Nemožno súhlasiť ani s námietkou a tvrdením obžalovaného v tom smere, že by v danom prípade bol ďalší z druhov trestu, konkrétne trest zákazu činnosti obžalovanému ukladaný nejako paušálne. Aj v tomto smere totiž okresný súd zohľadňoval všetky okolnosti prípadu, osobu obžalovaného a jeho postoj k dodržiavaniu pravidiel cestnej premávky. O tomto jeho postoji bezosporu svedčí aj jeho evidenčná karta, v ktorej má zaznamenaných 17 postihov za porušenie pravidiel cestnej premávky vrátane porušení rýchlosti jazdy, jazdy po požití alkoholických nápojov, resp. situácii, keď sa odmietol podrobiť vyšetreniu, či nie je ovplyvnený požitím alkoholických nápojov a aj v priestupkovom konaní mu boli mimo pokút ukladané aj zákazy činnosti a to konkrétne za priestupky spáchané 21.07.2006, keď sa odmietol podrobiť vyšetreniu na alkohol a navyiac jazdil aj v zákaze činnosti, 07.09.2007, 21.01.2008, 06.04.2010, keď jazdil

tak isto po požití alkoholu a bez vodičského oprávnění a 21.07.2012, keď riadil vozidlo bez vodičského oprávnění.

Aj v posudzovanom prípade teda porušil povinnosti vodiča motorového vozidla, keď riadil motorové vozidlo v čase, keď mu takáto činnosť bola zakázaná, nehovoriac o tom, že dopravnú nehodu mal spôsobiť nedaním prednosti v jazde.

Za takejto situácie je ukladanie trestu zákazu činnosti podľa názoru krajského súdu naozaj nevyhnutným a ani výmera tohto trestu, ktorá mu bola uložená, teda tri roky, čo je blízko dolnej hranice trestnej sadzby, nie je neprimeraná, najmä s ohľadom na skutočnosť, že uvedený trest je ukladán ako ďalší trest, čo znamená, že s výkonom tohto trestu sa začne až po výkone predošlého trestu zákazu činnosti a v tomto smere krajský súd opätovne poukazuje na ustanovenie § 61 ods. 8 Tr. zákona, podľa ktorého sa do doby výkonu trestu zákazu činnosti nezapočítava doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a doba výkonu väzby.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.